

Hạ Đỏ Ơi Người Con Gái Đỏ

Hạ đỏ...hèn chi em áo đỏ, nhớ màu hoa phượng phải không em? Nha Trang theo Mạ lên Đà Lạt, phượng tím mùa Hè đây, cũng duyên!...

Hạ đỏ...hèn chi con mắt đỏ, nỗi niềm sâu thẳm nước Xuân Hương - cái hồ bao lớn bao la thế hay tại chiều luôn luôn có sương?

Hạ đỏ...không ai ngang cửa ngõ, không ai dừng hỏi rất vu vơ...hỡi cô áo đỏ Hè năm ngoái, áo đỏ còn nguyên dấu nắng mưa?

Em biết người ta ở chỗ nào, em còn áo đỏ vẫn chiêm bao...Nếu đời là mộng, thương thì dật...một tấm, trăm năm, áo lụa đào...

Mạ lên Đà Lạt vì "kinh tế", một gánh năm con bệnh hoạn hoài...Em khóc hao mòn mây Phú Hội, nhờ Trời đào nát đất Bồng Lai...

Hạt cơm hạt lệ chan từng bữa, khói ấm bàn thờ...Ba nói ngon! Em áo diệm chơi chiều nắng nhạt, dọc theo bờ suối giỡn hoàng hôn!

Hồn nhiên một chút...hai tà áo, trời bốn phương trời một xót xa...Em sống, anh Hai buồn, bệnh, chết, em Tư cũng chết...đất tha ma!

Em về Đà Lạt sau thay đổi, cấm chợ ngăn sông bớt bớt nhiều, sống thả sống thừa...may sống được thì em áo đỏ cũng vì ai...

...Mà ai, bốn biển hay ngàn dặm, cửa ngõ nhà em vẫn đợi chờ, phượng tím cứ qua mùa phượng tím, áo màu phượng đỏ...nhớ nhung xưa!

Trần Văn Lệ